

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 36. SZÁM, 2009. SZEPT. 6.

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Egy nagyon mélyről jövő kiáltás ez a gyönyörű bűnbánati zsoltár. A zsoltáros a vizek mélységeiből kiált Istenhez. Egyetlen szóval mondja el a helyzetét. Talán egyetértenek a Testvérek is azzal a megállapítással, hogy ha valóban nagy a baj, akkor nincs az embernek sem ereje, sem alkalmja nagyon hosszan, szépen megfogalmazott mondatokban ecsetel-

van ebben a nagy mélységből jövő kiáltásban. Istenhez bárhonnán, bármilyen mélységből és bármilyen kilátástalan helyzetből lehet kiáltani. Ebben a földi életben minden élethelyzetből van lehetőség a megtérésre.

Hadd említsek egy egészen konkrét példát! Idén is azok, akik részt vettek Tahiban az Egyházzenei Héten, az ott tanultakkal szolgálati lehetőségként elementek bizonyosságot tenni a váci börtönbe. Nem csak a kórus énekelt, hanem a

„Grádicsok éneke. A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram, hallgasd meg az én szómat; legyenek füleid figyelmetesek könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg?! Hiszen te nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged! Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az ő ígéletében. Várja lelkem az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, az örök a reggelt. Bizzál Izráel az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás! Meg is szabadítja ő Izráelt minden ő bűnéből.”

Zsolt 130

nie a helyzetét és így kérni segítséget. A zsoltáros is egy szóval jellemzi a helyzetét: a vizek mélységeiből, a feneketlen mélységből kiáltok. Ez a feneketlen mélység a héber eredetiben egyetlen szóval van kifejezve. Ez a hely az Istentől való távollétnek, az elválasztottság helyének, a halál birodalmának a képe. Ha valaki erre a helyre kerül, akkor már életében a halál közvetlen közelébe kerül.

Ebből a helyzetéből, erről a helyről kiált a zsoltáros Istenhez. Hatalmas biztatás

rabok is, akik közül többen bizonyosságot tettek. Ott a börtönben tértek meg. Nagyon megható volt, ahogyan ezek a nehézfiúk, akik között volt rablógyilkos, és olyan is, aki többszörös emberölésért ül, hogyan meséltek arról, hogy meg tudták ragadni a kegyelmet.

A zsoltáros megvallja, hogy a saját bűne által került ilyen mélyre. Tudja, hogy egyedül nem kerülhet ki ebből a biztos halált hozó bajból. Isten válasza pedig erre a bűnbánó, segítségért esdeklő kiáltásra az irgalom. Nem mondja azt kárör-

vendően, hogy magadnak köszönheted azt, hogy ide jutottál, nem olvassa fejére a Hozzá visszatérő embernek a bűneit, nem ítéli meg a visszautat kereső embert, – ahogyan mi emberek olyan sokszor tesszük, és ezzel nagyon megnehezítjük a bocsánatunkat kereső ember dolgát, – hanem a zsolttáros meg tudja érezni a bűnbocsánat, a bűnök terhe alól való felszabadulás és a megmenekülés érzését. Azt az örömet kapja ajándéku, amit a tékozló fiú is, amikor visszatért az atyai házba. Uram, Te, aki számon tartod a bűnöket, Nálad van, a Te hatalmadban áll a bűnbocsánat irgalma.

Egy asszonytestvér, aki orvosi rendelőben dolgozott, valamit elrontott. Megmondta ezt az orvosnak, aki így válaszolt: Ó Krisztina, elnézi azt az Isten! Mire ő ránézett az orvosra és azt mondta: Nem elnézi, – megbocsátja.

Mi mindig egy elnéző Istent keresünk. Isten nem néz el! Azt mondja Igénk: „*Ha a bűnöket számon tartod, Uram, Uram ki marad meg akkor?*” Isten számon tartja a bűnöket! A legkisebb dolgok felett sem néz át. Isten nem egy elnéző nagyapa, akinek ha kicsit hízelgek, elnézi nekem a bűnömet. A bocsánat nem olcsó dolog. Isten bocsánata hihetetlenül drága bocsánat.

Nincs egyetlenegy bűne életednek, amire ne volna büntetés. Isten szent és igazságos Isten. Bűn és büntetés össze van kötve, csak sokszor évek, évtizedek múlnak el a kettő között. Mindennek megvan az igazságos és jogos büntetése. Mert Istennél teljes, tökéletes igazság van, ha a földön sehol nincs is. Minden bűnnek jogos és igazságos büntetése

van, – de Nála van a bocsánat. „*Nálad van a bocsánat, ezért félnek téged.*” – mondja a zsolttáros. Ez a tiszteletteljes istenfélelem pedig sokkal erősebb, mint a bűn következményétől való rettegő félelem. Teljesen más fajtája ez a félelemnek, amely nem a rettegésen, a saját épségünkért, életünkért való aggodáson alapszik, hanem a meg nem érdemelt szereteten, a kegyelmen.

Ebben a bűnbocsánatban bízhat minden bűnét bánó ember. Így kelhet útra az a zarándok is, aki ezt a zsolttárt énekl. Így indulhatott el lakóhelyéről Jeruzsálembé, a jeruzsálemi szentélybe, hogy a három zarándokünnep valamelyikén találkozzon Istennel. A törvény előírása szerint évente három ünnepen kellett Jeruzsálembé felmenni, de a messze lakók számára volt annyi engedmény, hogy nem háromszor, hanem évente legalább egyszer kellett megtenniük az utat. A három ünnep az Egyiptomból való szabadulás ünnepe (Peszach), a Tízparancsolat kinyilatkoztatásának ünnepe (Sabuoth) és a negyven éves sivatagi vándorlás ünnepe (Szukkoth) volt.

Ezt az Istennel való találkozást mindig bűnbánat kellett hogy megelőzze. A bűnös ember csak lehorgasztott fejjel, bűnét bánva mehet Isten elé. A zarándok útra kel, és nem csak a fizikai, a kilométerekben mérhető távolság csökken minden egyes lépéssel, hanem a lelki, az Isten és a Tőle messzire, a halál birodalmába süllyedt ember is a bűneit lépésről lépésre letéve közelebb jut Istenhez. Útja során valóra váltja azt, amit Jakab levele így mond: „*Közeledjete az Istenhez, és közeledni fog hozzátok.*”

*Tisztítsátok meg kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveiteket ti kétszí-
vívek.*” (Jak 4,8)

Ennek az embernek nagyon mélyről kell megtérnie. Ő már megérezte a halálnak a leheletét, megérezte a halál hatalmát. És ezután az életet választotta. Rádöb-
bent arra, hogy mennyire bűnös, hogy a bűnei hova vitték őt, milyen halálos veszedelembé, és reménységgel a szí-
vében elindul Jeruzsálem felé, hogy találkozhasson Istennel, Aki az élet, és aki őt is életre tudja kelteni, meg tudja ajándékozni az étellel. Lépésről lépésre közelebb jut Istenhez. Elfogy a távol-
ság. Eljut Jeruzsálembe, a szentélybe, és a bűnök, amik elválasztották Istentől, szintén nem jelentenek többé akadályt, hiszen Isten megbocsátotta őket. A za-
rándok megtisztult, Isten kegyelme által kitisztult minden bűnéből, és most már képes arra, hogy találkozzon Istennel, útja során odaadta neki a bűneit, Isten megbocsátotta azokat, és most már ön-
magát adja oda Neki.

Mi is úton lévők gyülekezete vagyunk. A latin ezt úgy mondja, hogy „communio viatorum”. Mi is járjuk naponta az utun-
kat, és minden napunkon meg kell tér-
nünk a mi bűneinkből. Minden nap el kell jutnunk Isten színe elé, és ehhez meg kell bánnunk a bűneinket, újra és újra meg kell ragadnunk a kegyelmet. Ilyen ünnepre, az Isten különleges kö-
zelségébe készülünk most. Vasárnap az úrvacsora által Isten azt mondja el nekünk, hogy Jézus Krisztusban nem csak a halál közvetlen közelébe, hanem a ha-
lálba ment az emberért. Azért, hogy ki-
szabadítsa onnan az embert. Hogy kézen fogja és erős kézzel kihúzza, kimentse az embert a halál birodalmából. A saját életét adta azért, hogy nekünk életünk legyen. Erről az életről akar bennünket minden úrvacsora alkalmával biztosíta-
ni.

Ámen.

*(Bodnár Noémi igehirdetését
2009. augusztus 30-án olvasta fel
a gyülekezet gondnoka.)*

ÉLMÉNYEK TAHIBÓL...

Ez éven is részt vettünk a Tahi Egyházzenei Hé-
ten. Büszkén mondha-
tom, tavaly óta rendszeres résztvevői vagyunk a ennek a rendezvénynek.

Mit kell tudni erről a zenei hétről? Azt, hogy ez az alkalom évtizedek óta mű-
ködik, és az utóbbi években **Hargita Péter és csapata** szervezi. Azon a héten

kerül megrendezésre, amelybe beleesik augusztus 20-a is, és hétfőtől vasárnapig tart. Egész héten tanuljuk az énekeket, szombaton van a hangfelvétel, vasárnap pedig zenés istentisztelet keretében énekeljük őket a környező falvakban. És ami még fontos, a tábor résztvevőinek életkora csecsemőkortól kilencvenéves korig terjed, és mind tudunk egymás örömeire lenni. Ezt látom talán az egész táborban a legcsodálatosabbnak. Nagyon röviden talán ennyit bevezető-

nek.

Hétfőn Ferike, Anna és én elindultunk Rimaszombatból Tahi felé. Szokásom szerint nyugodtan, olyan útvonalon mentünk, hogy lássunk is valami érdekeseget. Mivelhogy akkor hétfőn nagyon meleg volt, Ferike miatt úgyis meg kellett valahol állnunk. Ez a megállónk Ballassagyarmaton volt. Utána folytattuk az utat, és estére megérkeztünk Tahiba. A többiek a kórusunkból már ott voltak. Ildi, Nelli, Kriszta. Mindjárt körülvették Ferikét ... és ezzel megalakult Ferike stábjja, amit aztán szerdától Noémi egészített ki.

De térjünk vissza a kórustáborra. Az énekeket előre megkaptuk e-mailben, sőt a tábor előtt volt két előtalálkozó is, ahol a résztvevők megismerkedhettek a kiválasztott darabokkal. Sajnos mi ezeken nem vettünk részt, viszont a **23. zsoldárt Bárdos Lajos** feldolgozásában már Prágában elkezdtük tanulni.

Első pillantásra a tavalyi énekek job-

ban tetszettek. De csak első pillantásra. A második „pillantásra” pénteken került sor, és eredménye azóta is tart. Az idei év legnagyobb darabja **Gárdonyi Zoltán „A Sareptai özvegy”** című kis-oratóriuma volt. Szólisták, kórus, hangszeresek. Egy egész bibliai történet zenei megtestesítése. Mint egy opera, vagy mise. Most is ezt hallgatom – visszahallgatni is élmény. De ne ragadjunk le ennél a darabnál! Nagyon érdekes volt **Albert György „Jegyzvén szalmaszállal”** című kánonja is. Ez az ének engem először nem igazán szólított meg. De ahogyan tanultuk, egyre inkább kezdett megtetszeni. És mire megtanultuk, igazi remekművet kezdtem benne látni. És a legnagyobb élmény az volt, hogy maga a szerző, Albert György tanította nekünk és ő is vezényelte.

Mindegyik énekhez lehetne „történetet” mondani, de ezek a példák is elegendő betekintést nyújtanak abba, mi minden történt Tahiban. (Az említett műveken

kívül a következő darabok alkották még a repertoárt:

Máté János „Jer mindnyájan örüljünk”, Purcell „Vége van már a szolgaságnak”

c. kánonja, **Haydn: Mily jó nekem, ha láthatom** – 26.

– és **Mendelssohn: Ujjongj**

Ferike és a stáb – reggeli után

az Úrnak te föld! – 100. zsoltárfeldolgozása. – szerk.megj.)

Úgy mint tavaly, most is voltak *szakelőadások*. Nagyon tetszett nekem a Mendelssohnról szóló előadás (ugyancsak Albert György előadásában).

Továbbá volt *blattoló est* is, ahol különböző többszólamú és kíséretes darabokat próbáltunk meg elénekelni. (Bevallom, ez nekem nem nagyon ment. Talán majd jövőre.)

Szombat délelőtt felvettük a megtanult énekeket CD-re. Úgy mint tavaly, az idén is Tóth Lajos volt a hangmérnök.

Szombaton délután *börtönlátogatás* volt a program **Csuka Tamás** tábori püspök vezetésével. Lehetőségünk volt látni, hogy a fegyencek is megtérhetnek. (Istenhez fordulni bárholnan lehet.)

A szombat este „*Ki mit tud?*” – dal zárult. Ez is már hagyománynak számít, és nagyon mulatságos volt. Senkit sem tudnék név szerint kiemelni, mert mindegyik szereplő valamiben egyedül volt. A vasárnapi program *délelőtti istentisztelettel* kezdődött *Tahitótfaluban*, ahol Csuka Tamás tartotta a prédikációt. Ebből a prédikációból az maradt meg bennem leginkább, amikor arról volt szó, hogy ha az ember át akar menni a lezárt sorompón és elüti a vonat, sokszor Isten vádolja. Azt kérdezzük „Ezt miért engedte meg Isten?”, „Ez hogy történhetett meg?”, „Hol volt, amikor ez történt?”, „...miért volt ott a vonat, amikor le volt zárva a sorompó?!” Nem jut viszont az eszünkbe megkérdezni „Miért megyek át a lezárt sorompón?!” Isten hibáztatjuk a saját hibánkért?

Persze, ez csak egy rövid rész a prédikációból.

Az istentiszteleten a táborkórus is énekelt a tanult darabokból. Istentisztelet után visszamentünk a táborba ebédelni, és rövid pihenés után már mentünk is *Leányfaluba*, az *idősek otthonába*. Itt Bodnár Noémi, korábbi prágai lelkészünk prédikált a fügefakiszáradásáról. Ugyancsak nagyon érdekes és tanulságos prédikáció volt, amely során szintén énekelünk. Ezek után folytattuk utunkat *Pócsmegyerre*, ahol istentisztelet előtt szeretetvendégség volt, az istentisztelet után pedig úrvacsoráztunk is. Nagyon tetszett az úrvacsorai liturgia a pócsmegyeri lelkész szolgálatában.

Ezt követően beszélgettünk egy keveset, majd elbúcsúztunk egymástól, és elindultunk hazafelé.

Hétfő reggelre érkezünk meg Prágába. Reméljük, októberben ismét találkozhatunk a régi és új tábori ismerősökkel az utótalálkozón, Pesten.

Ó, hogy el ne felejtsem – aki szeretné meghallgatni, mit tanultunk a hét folyamán, kérje el tőlem a felvételeket!

– Frenky –

A tahitótfalui református konferenciaközpont temploma – az egyházzenei hét történéseinek fő helyszíne

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól (a nyári időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Bibliaóra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól (a nyári időszakban).

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (korus@refnet.cz)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– A gyülekezeti terem épületében történő felvonócsere miatt **az istentiszteleti alkalmak továbbra is a templomban, a szokott időben, lesznek megtartva.** Kérjük közölje ezt a hírt az istentiszteleti alkalmakra készülő ismerőseivel.

– **Egyelőre nem érkezett visszajelzés** az SZRKE-től a prágai lelkészi állással kapcsolatban. Az állásra kiírt pályázat

határideje augusztus 15-én telt le, a Zsinati Tanács szeptember folyamán fog dönteni gyülekezetünk következő lelkészeréről. **Hordozzuk imádságban ezt az ügyet!**

BABABABABA- BAHÍR

Augusztus 13-án megszületett **Tóth Mártonka**, Tóth Péter és Judit kislfia. **Jó egészséget és sok áldást kívánunk az egész családnak!**

KÖTŐJELES TÖRTÉNETEK

A parkban egy bokorban megpillantotta a fészket. Elgyönyörködött.

– *Milyen csodálatos, ahogyan a madarak a fiókáikról gondoskodnak! Csodálatos a Teremtő gondoskodása!*

Derűsen folytatta útját, kiért az utcára. Az egyik sarkon meglátta a kislányt. Piszkos volt, ruhája tépett, lesóványodott kezét a járókelők felé nyújtogatta. Koldult.

Iszonyú indulat támadt a lelkében, düh-től remegve emelte szemét a szürke ég felé és felkiáltott:

– *Hát nem látod, hogy mi történik itt?! Hogy engedheted ezt meg? Miért nem teszel már végre valamit?*

– *Már régen tettem valamit. Megteremtettek téget!* – válaszolta az Úr.

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP